

Иако је текст који следи у значајној мери лично мотивисан, свакако да се мотивација за њега не исцрпљује само у намери да он послужи искључиво као лични апел. Његов циљ јесте да на једном од иначе бројних примера укаже на немоћ појединца да у овој земљи оствари своја законска права, као и на однос државе и њених институција према животним проблемима грађана. Уз посебан осврт на хипокризију самопрокламованих демократских медија, који, са једне стране – када желе да побегну од непријатних политичких тема – непрестано истичу значај „реалних животних питања“ са којима се суочавају обични грађани, док, са друге стране, не показују ни минимум заинтересованости за било какву ситуацију која не удара на сентименте широких маса или се не тиче неке од привилегованих мањинских групација.

Ситуација, као што рекох, не излази превише из оквира наше суморне друштвене свакодневнице. Ради се наиме, о томе, да једна група грађана, махом бивших и садашњих радника грађевинског предузећа Трудбеник (међу којима и аутор овог текста са породицом), живи већ више од пола године без струје на Новом Београду (од 17. новембра 2010. године), у Трудбениковим баракама. Струја је искључена од стране Елекродистрибуције Београд (у даљем тексту ЕДБ), без упозорења, иако су рачуни били редовно измиривани. Да се ради о незаконитом искључењу струје, потврдила је и пресуда Првог основног суда у Београду, који је 16. децембра 2010. године донео решење којим се налаже моментално укључење струје, на које ЕДБ није имао право жалбе.

Све оно што се дешавало од тада до данас, подстакло је потребу за писањем овог текста, који има за циљ да покаже однос државе, медија и осталих центара моћи према оваквом стању.

Правоснажна пресуда Првог основног суда није извршена, због жалбе ЕДБ-а на исту,

иако је у пресуди експлицитно је наглашено да на њу право жалбе не постоји. Од тада до даљег улога суда се своди на заказивање нових рочишта а тиме и одлагање извршења пресуде. Обраћање Општини Нови Београд, правним и осталим службама ЕДБ-а, министарству за рад и социјална питања, министарству за људска права, канцеларији Председника републике, градоначелнику Београда, центру за социјални рад Нови Београд – показује једино способност наведених за систематско игнорисање и проглашавање властите ненадлежности. Ово кроз конкретан пример показује забрињавајући степен немогућности остварења властитих, законом гарантованих права.

У оваквој ситуацији, обраћање медијима је логичан наредни вид борбе за остварење својих права, и покушај упозорења на поражавајуће стање права обичних људи који се уздају у решење проблема законитим средствима. Но, интересантно је да медији од којих се очекује да буду „заштитници грађана“ и да указују на ствари у којима надлежни органи очигледно греше и чине неправду, као што би то требало да буде случај са некаквом претпостављеном улогом медија у савременим демократским друштвима, показују исти степен незаинтересованости као и сама држава. Обраћање како локалним, тако и телевизијима са националном фреквенцијом, завршава се готово усаглашеним игнорисањем и одбијањем, са неуверљивим образложењем да је реч о проблему исувише уобичајеном и неинтересантном за ширу јавност!?

Да ли је заправо на делу механизам који спречава да реална слика српске друштвене стварности доспе у медијски простор, док се истовремено у политичке сврхе користи маркетиншки потенцијал екстремно негетивних друштвених појава, које се представљају у светлу некаквих изолованих случајева? Да ли у домен надлежности медија и политичких функционера превасходно спадају епизоде „хуманости“ пред ТВ камерама, и да ли оне могу бити алтернатива континуираном спровођењу одговорне социјалне политике?

Не треба ни спомињати драматично и понижавајуће погоршање свих услова живота након пар месеци проведених без струје као основног елемента живота савременог човека. Али још више поражава чињеница да је овакво стање последица кршења неких основних постулата друштва које се издаје за савремено и у праву утемељено. Овде се ради о јасном негирању испуњених услова на коришћење неког права (редовно измиривање дугова и легално становање) и правоснажне судске пресуде. У мери у којој је показано поштовање према законима државе, узвраћено је шиканирањем и систематским уништавањем, какво се очекује од неког једино у стању рата, у стању налик на оно које Хобс назива „природним стањем“. А, у овом случају, управо ка таквом стању држава својим поступцима гура своје грађане који поштују законе и који су „одустали од слободе“ у мери у којој очекују да њихова права буду пренешена на власт.

Овде се више не ради само о томе да се не извршава правоснажна пресуда, већ и о једном обесмишљавању постојања било какве улоге суда и правде у држави.

Нажалост, непоштовање одлуке суда није никаква новина у Србији, али када се ради о игнорисању решења које се односи на неке елементарне ствари које се тичу свакодневног живота, у правом светлу излази стварна слика о потпуној политичкој обесправљености човека у Србији. Он, треба нагласити, више нема шансу да очекује било какву могућност остварења својих потреба преко државе на коју је пренео своју слободу и своја права.

Оно што је посебно поражавајуће јесте незванична претпоставка која објашњава читав овакав став надлежних органа и медија, а она се тиче атрактивности овог места на Новом Београду. Наиме, сматра се да је искључење струје, а и воде напослетку, један од начина протеривања грађана који живе овде, ради продаје овог плаца неком инвеститору. Што као најреалније објашњење поново чини актуелним Томаса Мора и његово: „Овце су појеле људе.“